

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Појединачни бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрено је решење Народне Скупштине, сазване у редован сазив за 1906. годину, које гласи:

да се Живојину Степановићу, полицијском писару среза бањског, урачунају у године указне службе: 6 година, 11 месеци и 6 дана, које је време провео као стални учитељ, с тим да за ово време плати улог Управи Фондова.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. децембра 1906. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Марко Палић, полицијски писар прве класе среза подунавског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 30. децембра 1906. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара треће класе среза трстеничког Божидара М. Крстића, свршеног правника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 30. децембра 1906. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 12. децембра 1906. године № 8325, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

да се Фрања Бјелохлавак, литографски машиниста при Државној Штампарији у Београду, родом из Турнова у Чешкој и поданик аустро-угарски, прими у српско поданство заједно са својом женом Бертом и малолетном ћерком Маријом, — изузетно од § 44. грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадашњег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 20. децембра 1906. године у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрено је решење Народне Скупштине сазване у први редован сазив за 1. октобар 1906. године, које гласи:

„да се село Белуша, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје садање општине брековачке, у аријском срезу, дужичког округа и да само за себе образује општину под називом белушка општина, — у истом срезу и округу.

„да се село Босута, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје садање драгољске општине, у качерском срезу, рудничког округа, и да за себе образује општину под називом босутска општина, — у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. децембра 1906. године у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

УТИЦАЈ СУДИЈЕ НА ЈАВНИ МОРАЛ

I.

Има, између органа власти и појединаца, једна разлика коју мислимо да, због њене интересантности, треба нотирати. Она се састоји у томе што органи власти могу чинити само оно што је нарочитим законским текстом стављено у њихову надлежност, и ништа више. Свако кретање изван круга обележенога им њиховом компетенцијом њима је забрањено, и, у тешком питању о одговорности чиновника за евентуалне повреде права појединаца од њихове стране, има један случај који је изван дискусије, а то је овај: чиновник одговара за поступке за које је, по закону, био ненадлежан. Може само бити говора о томе, има ли или не прекорачења граница надлежности, пошто и закони о надлежности власти могу бити, као и остали закони, непотпуни или нејасни. Али када се једном утврди, било на основу изречне законске одредбе било помоћу судскога тумачења, да је, у датом случају, орган власти био ненадлежан, тада се питање о његовој одговорности за штету коју је том приликом учинио неком појединцу не поставља: та одговорност је тада сигурна.¹⁾

¹⁾ Ако су законске одредбе о надлежности онога органа власти, против кога је подигнута тужба због накнаде штете, јасне и прецизне, онда је одго-

Међутим, појединци су овлашћени радити све што им каквим законским наређењем није изречно забрањено. Њихова одговорност, било грађанска било кривична, може бити тек у једном оваквом случају ангажована. Иначе појединац за свој поступак не може законски бити одговоран, па ма колико тај поступак био неморалан или ма колико он њиме штетио *interesse* другог неког појединца.

Дакле, код власти је ненадлежност, немешање, правило, због чега би на чиновнику, у једном спору у коме би била реч о његовој одговорности због ненадлежности, лежала обавеза да докаже да је он надлежан био. Појединац би имао ту просто

ворност његова, за прекорачење граница његове компетенције, несумњива. Тада се орган власти налази у случају *dolus-a*, јер се не може друкчије објаснити него *dolus-ом* тај факат да је он, ма да је знао да по закону није надлежан за радњу из које је за тужноца штета произишла, ипак ту радњу предузео — под претпоставком, наравно да је чиновник био свестан онога што чини. Штета је ту намерно нанесена, и дотична радња је оно што се у праву зове грађанским деликтом (*le delit civil*), ако већ поступак чиновника не би, у таквом случају, био чак и кривично дело.

Али тешкоћа, за одговорност чиновника, постоји онда, ако смо у присуству нејасних или непотпуних законских одредаба о његовој надлежности. Није потребно доказивати да таквих одредаба има често у законима о надлежности појединих власти и да, не ретко, питања односно значења тих одредаба изазивају и саму интервенцију највишега, Касацнонога, Суда.

Да ли би, у једном таквом случају, чиновник могао бити тужен за накнаду штете? Изгледа, у први мах, да би требало одговорити негативно, то јест да би било неправично да чиновник буде одговоран чак и за то што је погрешно протумачио законске одредбе о својој надлежности, када и сами судови, у којима се колегијално суди, често у интерпретирању закона падају у заблуде. Осим тога, остало би увек сумњиво ко је на првом путу, да ли чиновник који мисли да је по закону био надлежан или суд који је пресудио да чиновник ту није био компетентан. Јер није ништа немогуће да је чиновник, у конкретном случају, тачније закон схватио него судије. Напоследку, ако би орган власти могао бити одговоран и за само тумачење закона, ко би се онда смео примити да какву државну функцију врши?

Али, с друге стране, ако би се ово мишљење усвојило, право појединаца би било изложено озбиљној опасности од стране органа власти. И збиља, зар се не би чиновник, да би избегао одговорност за штету коју је нанео извесном појединцу неком радњом изван круга своје надлежности, могао бранити тиме да је он тако закон разумео, ма да је, можда, овај био тако религиован да је чиновнику мало труда и пакље требало па да његов прави смисао пронађе, смисао друкчији него онај који му је он дао?

Шта изабрати од овога двога? Да ли апсолутну одговорност чиновника код закона, нејасних или непотпуних, о његовој надлежности или апсолутну неодговорност?

По нашем мишљењу овде се мора правити ова разлика. 1. Ако је чиновник, интерпретирајући закон о својој надлежности, учинио *грубу погрешку* — *culpa lata* —, у том случају он је одговоран за свој поступак ненадежно предузет. *Culpa lata* се, код питања о накнади штете, изједначаје са *dolus-ом*, јер, заиста, груба погрешка долази од грубе непажње, а груба непажња савим је близу случаја када неко хотимично уради оно што не треба. 2. Али, ако је чиновник, при примени закона о својој надлежности, учинио *обичну погрешку* — *culpa levis*, — онда он не треба да одговара. Такве погрешке су неизбежне код људи који се баве аплицирањем закона, и ставити им их на терет, то би значило чинити их одговорним за њихово схватање законских одредаба, а то, као што смо горе већ приметили, не би било правично, а ни практично, јер се под тим погодбама нико не би смео примити улоге тумача и извршиоца закона. Када чиновник, при интерпретирању закона, учини грубу погрешку, то је, рекли смо, исто као да је он *хтео намерно* радњу за коју је био ненадлежан извршити; и да он одговара за један *акат своје воље*, то је појмљиво, а и морално, пошто је сваки за своју вољу одговоран. Али, када чиновник учини само лаку погрешку при свом послу тумачења закона, онда то више није акат његове воље, већ само погрешка у *резонувању*, и он не треба да одговара за погрешке те врсте: погрешно резонување има свој узрок у интелигенцији чиновника, и не би било правично чинити га одговорним за стање његове интелигенције, јер то није ствар његове воље, да ли ће он имати овакву или онакву интелигенцију. То је ствар природе, а, ваљда, не можемо човеку стављати на терет још и дела природе.

Остало би, у овом случају, да појединцу за накнаду штете одговара држава, по оном правилу по коме господар одговара за своје младе: држава је дужна да у службу прима само интелигентно и исправне људе који неће чинити погрешке у резонувању, услов који држава, бар у садашњем стању културе, има могућности да испуни.

да тврди: да му је чиновник нанео штету, вршењем једне радње за коју није био компетентан, а чиновник би био дужан да докаже да се, у специјалном случају који је предмет парнице, оном горе истакнутом принципу односно ненадлежности власти не може дати примена, јер је том правилу у спорном случају учињен изузетак, то јест чиновник је законом био овлашћен да дотичну радњу предузме и сврши.

Не треба мислити да бисмо овде имали одступање од правила *actori incumbit probatio*. Код накнаде штете, тужилац, као што је познато, има да утврди ово двоје: 1^о, Да је оштећен и 2^о, Да је то дошло услед незаконите (недопуштене) радње тужене стране. Како ће овај други реkvизит тужилац доказати, у претпоставци да је он тужбу против чиновника подигао? Доказаће га простом афирмацијом да је чиновник учинио нешто за шта по закону није био надлежан. Тврђење тужиоцево састоји се у негацији, и нема могућности да се та негација нечим позитивним утврди. Тужилац би могао донети све законе који постоје, за доказ да у њима нема одредбе која би чиновника овлашћивала да изврши радњу којом га је овај оштетио, јер би увек остала сумња да, осим поднесених закона, нема још и других у којима се, можда, такво овлашћење налази. У осталом, то је опште начело да, кадгод ми своје право оснивамо на неком општем правилу, на нечему *quid plerumque fit*, тада је довољно навести то правило. Противна страна, која тврди да то правило, у конкретном случају, нема примене и да, због тога, ни наше право не постига, дужна је доказати тај изузетак који смета егзистирању нашега права. На пример, код уговорне накнаде штете, тужилац који од туженога тражи ту накнаду због неизвршења обавезе од његове стране, има да утврди, осим штете, још и то неиспуњење обавезе, и он је тада, са доказивањем постојања услова потребних за његово право на накнаду штете, готов. Поименце он нема да доказује и то како је дужник крив за неизвршење обавезе, било да се дужнику има пребацити *dolus* односно *culpa lata* било *culpa levis in abstracto*²⁾ или *in concreto*.³⁾ А то стога што се ту дужникова кривица претпоставља, јер је *обично* неизвршење обавезе резултат кривице дужникове. Отуда је на туженом дужност да утврди да, у датом случају, тужилац нема права на накнаду штете, пошто речена претпоставка (опште правило) не постоји, будући је неиспуњење обавезе последица каквог случаја (*casus fortuitus*) или неодрживе силе (*vis maior*), за шта он, тужени, не одговара⁴⁾. Исто је тако и са чиновником који жели да се одбрани од тужбе за накнаду штете основане на ненадлежности: он има само да судији наведе законски текст по коме је био надлежан предузети радњу у питању. Чиновник не може бити одговоран за штете које појединци евентуално могу претрпети услед радњи од његове стране надлежно извршених. *Nemo laedit qui iure suo utitur*, а орган власти који чини оно за шта је по закону компетентан налази се у положају појединца који врши своје право.

(наставиће се)

Живојин М. Перић.

²⁾ Н. пр. код наручи или послуге (гл. XX. грађ. зак.).

³⁾ Н. пр. код оставе (§ 570. грађ. зак.).

⁴⁾ §§ 801. и 808. грађ. зак. Има случајева у којима, по §-у 808. грађ. зак., тужени може носити и *casus fortuitus* или *vis maior*. У самој ствари, и тада, када се уђе у мало дубљу анализу одговорности дужникове, овај одговара опет само за своју кривицу. Разлика је, између овога случаја и онога у коме дужник одговара за *dolus* или *culpa*-у сва у томе што је, у првом случају, веза између кривице дужникове и штете даља, тања, него у последњем случају. И тако, у крајњој линији, дужник не може одговарати за *casus fortuitus* или *vis maior* између којих и његове воље не би било никаквог односа, јер је то општи принцип, како у моралу тако и у праву, да ми можемо бити одговорни само за оно што се може довести у ближу или даљу зависност са нашем вољом.

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Овај је случај много чешћи него што се мисли, јер учинилац, који сад признаје, не исказује резултат посматрања самог себе у тренутку извршења дела, него све то оцртава онако, како му то у тренутку причања изгледа. Душевно стање учиниоца у тренутку приповедања не слаже се са његовим душевним стањем у тренутку извршења дела, и увек ће бити неке разлике између једног и другог душевног стања. Често пута се ова разлика ствара и невољно н. пр. услед рђавог памћења учиниоцевог. Поред овога је често од утицаја љубав према себи самом, самообмана или кајање, што се све мора узети у обзир, кад се оцењује истинитост признања. Судија дакле чак ни код признања не може да дође до апсолутне истине о унутрашњим чињеницама, а још мање може постићи тај резултат само среством својих властитих чулних опажања. Из свега се јасно види, да је у овом случају резултат судијског посматрања не апсолутна већ релативна истина, јер се код сваког судијског чулног опажања, као што смо видели, може да претпостави могућност о противном.

Несумњиво је да се истина, до које судија долази на основу властитих чулних опажања, највише приближава апсолутној истини али је врло мало случајева, у којима ће судија сам лично извршење кривичног дела или коју другу важну чињеницу. У свима овим случајевима судија мора да тражи што је могуће бољу замену својим чулним опажањима. Та замена састоји се у саопштењу чулних опажања других лица, а поглавито сведока и вештака. Сведочење сведока и искази вештака замењују чулна опажања судије, и, на основу чулних опажања ових лица, судија долази до истинитости какве важне чињенице. Чим је судија принуђен, да, на овако посредан начин, преко других лица, дође до истине, то та истина не може бити апсолутном већ стога, што се често порађа сумња у веродостојност исказа тих лица. Може да се деси случај, да десет сведока посведочавају подједнако један факт, па ипак да су њихови искази лажни било стога, што су се сви споразумели да лажно сведоче, било да им је сведочење лажно ма из какве заблуде. У осталом и за чулна опажања ових лица вреди оно исто, што и за чулна опажања самог судије; па кад се, као што смо видели, на основу чулних опажања судије не може доћи до апсолутне истине, то се она још мање може постићи среством чулних опажања других лица.

У недостатку ова прва два средства, судија ради проналажења истине у Кривичном Поступку прибегава трећем среству, т.ј. закључцима, које изводи из познатих чињеница, добивених на основу исказа или опажања других. Очигледно је, да на овако потпуно посредан начин добивена истина још мање може бити апсолутна истина, него и у прва два случаја.

Из свега до сад јасно се види, да су средства за сазнавање истине у праву у опште, па и у Кривичном Поступку, искуство и чулна опажања. Но како су ова средства, као што смо видели, несавршена и њихова употреба по некад неправилна, то и истина, која се помоћу њих добива, јесте само *релативна*, *историјска* или *емпиријска*, а никако *апсолутна*, *аподиктичка* или *математичка* истина. Истинитост многих чињеница у праву не може се утврдити математичким доказима, с тога она допушта могућност о противном, али она у себи садржи тако велику вероватноћу, да би непаметно било узети противно. То је, дакле, највећи степен извесности, до кога човек у опште може доћи и до које долази, кад му је, при

најближљивијем тражењу, остао непознат ма и један основ, који би противно тврдио. Релативна истина не искључије могућност о противном, али се о овој могућности ни у праву ни у обичном животу, не води рачуна, јер ако би се, поред истине која се добије, увек мислило на могућност да је другаче, то би се у животу врло ретко долазило до каквог рада. Зато, што се и у праву може доћи само до релативне истине, она се још зове и *правном* истином. Кривични Поступак, дакле, у своме задатку ограничава се само на релативну, историјску, емпиријску или правну истину.

II. Релативна или правна истина, до које судија у Кривичном Поступку долази, није *објективна*⁴⁾ истина, т.ј. истина која је потпуно независна од особина судије, и која почива на таквим основима, да код сваког судије, и противно његовој вољи, производи исти утисак. Ова је истина увек у неколико *субјективна*, јер је условљена уверењем субјекта који суди. Да је одиста истина у Кривичном Поступку и субјективна, види се по томе, што је индивидуалност судије од великог утицаја на проналажење истине, и да баш та индивидуалност и заснива уверење о истинитости. Од великог је утицаја на задобијање уверења о истинитости интелигенција, васпитање, симпатије, антипатије судије, као и однос његов према самој ствари и лицима, која учествују у поступку. Већ само то, што један судија има јачу моћ уображења од другог, који је навикао да сваку ствар мирно и ладно оцени, доводи до различитих резултата тако, да ће, при подједнаким основима, један сматрати ствар за доказану, док ће други са истих основа сматрати за недоказану. Тако исто тренутно расположење, у коме се судија налази, одређује јачину утиска, који производе доказни основи, тако н. пр. плашња је од великог утицаја код суђења политичких кривичних дела. Јер, докле један плашљив судија нађе нешто за истинито, дотле ће исти доказни основи на другом судију, који је смео, утицати тако, да ће он ту ствар сматрати за неистиниту.

Нису све судије исте способности, да чињенице правилно пресуђују. Овде се опажања, на основу којих судије долазе до уверења о истинитости оних чињеница, доводе у везу с представама и знањима, која се већ налазе код сваког судије; у целом овом послу сваки од њих уноси своје нарочите обичаје и способности, које код другог могу бити сасвим другаче. Према томе уверење, до кога је сваки од судија дошао, јавља се само као истина за њега, као субјективна истина, а а не као истина за све, објективна истина.

Кад се све ово узме у обзир, онда је објашњиво, да иста доказна грађа не чини на све исти утисак, да докле један може бити уверен, дотле други налази да постоји само вероватноћа или чак сматра ствар сумњивом. Може се десити најзад, да исто уверење, до кога је дошло више судија, почива на различитим основима, тако н. пр. један судија може доћи до уверења по томе, што верује, да су два сведока, чије се сведочење слажу, честити људи и да се као такви неће лажно заклетити, док други судија долази до истог уверења, али не са истог основа, већ он тима сведоцима верује стога, што се њихове сведочење слажу до најмањих ситница, и трећи и четврти судија може навести нешто друго, да сваки од њих долази до истог уверења али са разних основа.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић

⁴⁾ Mittermaier, Lehre vom Beweise 63 и даље; Zachariae, Handbuch des Strafr. II, 339; Glaser, Handbuch des Strafr. I, 342 и даље; Birkmeyer, Deutsches Strafr. 396.

ПРИМЕНА НАУЧНИХ МЕТОДА

У ПОЛИЦИЈСКИМ И СУДСКИМ ИСТРАГАМА
од R. A. Reiss-a

професора полиције на универзитету у Лозани.

Човечанство напредује, али се овај напредак не састоји само у добру, већ и у злу.

Док се наши одлични физичари, хемичари и техничари труде свим силама, да данашње научне методе усаврше, или да их потпуно замене новим и бољим, дотле се злочинци користе њиховим открићима, да би усавршили своје злочиначке поступке. Не виђамо ли последњих година опасне крадљивце како се служе најновијим открићима о топљењу челика у циљу отварања и пљачкања каса? Не употребљују ли се у последње време најопасније и по принципима модерне хемије тачно справљене експлозивне материје за убијање многобројних невиних жртава?

Очигледно је, дакле, да и криминалитет напредује, и да његов напредак иде упоредо са напретком науке.

То је полиција, која има дужност да заштити друштво од злочинаца; да изналази извршиоце злочина; да осујећава махинације злочинаца и да предупредује нове злочине. Ово откривање злочинаца и њихових саучесника постаје све теже и теже како због развијености саобраћаја, који им допушта да за кратко време прелазе велике просторије, тако и због рафинерије с којом се данас врше злочини, нарочито против имаовине.

Стара полицијска средства недовољна су за данашње прилике; потребно је борити се са злочинцима једнаким оруђем и, по могућству, надмасти их у оштротумљу, а ово се може постићи само применом научних метода у полицијским и судским истрагама. Примена ова, за коју се има захвалити Бертигону, Гросу, браћи Миновићима, Лагасању, Галтону и др. постала је у последње доба специјална грана науке под именом „Научна полиција“ (Police scientifique).

У једном свом раду, који је читан на шестом међународном криминално-антрополошком конгресу у Турину, наш колега и пријатељ Алфредо Ничефоро дао је ову дефиницију новој науци: „Научна полиција састоји се у примени научних познавања у истраживањима која имају за циљ да утврде идентитет извесне личности или да одреде улогу једног лица или ствари у извршеном кривичном делу“. Овој дефиницији ми бисмо још додали: „и познавању начина рада различитих категорија злочинаца“.

Потребно је да прегледамо, бар у општим потезима, ову примену научних знања у области полицијских и судских истрага. Изјављујемо одмах, да фотографисање заузима врло важно место на овом пољу.

Оно, што пре свега имамо да испитамо, то је место на коме је злочин извршен. Испитивање ово обухвата: топографски преглед овог места, преглед леша, истраживање трагова, отисака, крвних мр-

ља и испитивање оруђа, којим је злочин извршен.

Топографско прегледање места извршеног злочина констатује се увек помоћу фотографисања, које се понекад допуњује снимцима. Ови последњи у већини случајева некорисни су, пошто нам Бертигонов метрички апарат допушта, да на самој фотографији читамо дистанцију и величину појединих предмета, и да на овај начин саставимо тачан план фотографисаног места.

У нашем делу: „Судска полиција“, ми смо за фотографију места извршеног злочина назвали ово:

1. Као потпуно веран докуменат, она ће (фотографија) у сваком моменту моћи пружити иследнику тачну слику места извршеног злочина и на овај начин послужити му као једна врста подсетника. У многим случајевима, пак, подсетник овај од неопцењене је користи иследнику. Излазећи на место извршеног злочина, у циљу увиђаја, иследник по правилу забележи све важније ствари, за које верује да су од важности по истрагу, али се често дешава, да овом приликом пропусти неке детаље, који се доцније, у току истраге, покажу као врло важни и од пресудног утицаја. Накнадни увиђај на лицу места у већини случајева немогућ је; једина је фотографија, која нам у овој прилици може помоћи.

Потреба фотографисања места извршеног злочина несумњиво је корисна још и због једног другог разлога: да послужи као контрола једном, чисто психолошком феномену. Позната је ствар, да ми видимо само оно шта хоћемо да видимо. Тако исто познато је, да чиновник приликом вршења увиђаја, или ма каквог судско-полицијског констатовања, после врло кратког времена ствара мишљење о природи злочина, несрећног случаја и т. д., и да у смислу овог створеног мишљења продужује даљу истрагу. Тражећи типичне знаке, у смислу свог мишљења, он се ретко кад осврће на ситне детаље. Он их чак и не види, јер неће да их види. Противно овом, топографски апарат види све и бележи — снима — све.

2. Фотографска слика места извршеног злочина служа корисно и за доказивање на судском претресу. Изглед овог места у највише случајева непознат је онима, који су позвани да узимају учешћа у претресу. Неоспорно је, да ће они бити у стању, да ток претреса прате са много већим разумевањем, ако пред собом буду имали слику места на коме је злочин извршен и његов изглед одмах по извршеном злочину. Излишно је помињати, да ће и сама судска одлука у многим случајевима бити, због овога, прецизнија.

3. Фотографија места злочина може такође утицати психолошки било на самог окривљеног било на судије. И најбољи увиђај није у стању да потпуно верно представи сву грозу једног убиства, као што је то случај са фотографијом. Ову вредност фотографије одлично је појмио један од најпознатијих париских адвоката, кад је на једном скорашњем претресу због убиства енергично протествовао против показивања фотографије места извршеног злочина поротницима. Не излазећи, по дужности, на лице места извршеног злочина судије, неоспорно, имају право, у интересу своје одлуке, да се, у циљу што тачнијег информисања, послуже фотографијом, и истражна власт дужна је, да им ову стави на расположење.

4. И најзад, разни детаљи, откривени помоћу фотографисања на месту извршеног злочина, као што су: отисци ногу, прстију, крвне мрље ит.д. могу врло често корисно послужити за констатовање идентитета и истраживање непознатих злочинаца.

Топографско прегледање места обухвата још и истраживање правца напада, као и истраживање отисака ногу, о којима ћемо доцније говорити.

По свршеном топографском прегледу, треба одмах приступити прегледу и испитивању леша у случајима убиства и самоубиства. Преглед овај, а нарочито положај леша, у многим приликама јасно нам показује: да ли имамо посла са убиством или самоубиством. Али се врло често дешава, да имамо посла са сумњивим случајима у којима је у недоумници и сам судски лекар, који је позван да се у последњем степену изјасни о узроку смрти. Нису ретки случаји, нарочито код вешања, да положај леша и његов спољни изглед иду у прилог самоубиству, док се у ствари има посла са злочиним. За утврђење овог факта могу веома корисно да послуже разне околности са места извршеног злочина, као што су: угажена трава, изломљено грање, испретуран намештај, остављена прашина или блато са обуће злочинца и т. д. На основу ових околности пажљиви посматрач закључиће врло лако, да је смрт резултат вешто извршеног злочина, и да се злочинац нарочито трудио, да свој злочин маскира самоубиством.

Излишно је наглашавати, да положај нађеног леша треба фотографисати са разних страна. Фотографија ова од користи је и судском лекару приликом састављања рапорта, и истрази за студирање извршеног злочина.

Уочавање важности побројаних околности на месту злочина, као и познавање метода за њихово истраживање, спада у делокруг научне полиције. Истраживања ове природе понекад су веома тешка и захтевају специјална знања. Без познавања и изучавања сличних случајева, данас је врло тешко, да не речемо немогуће, водити успешно полицијске и судске истраге.

Огромну важност појединих детаља на месту извршеног злочина одлично је уочио и истакао познати Кован Дојл у доживљајима Шерлока Холмса. И ако већина његових опсервација припада области фантазије, ипак многе имају практичне вредности, и биле су успешно употребљене у многим тешким случајима.

Положај столица и испретуран намештај, услед борбе жртве са нападачем, пружају нам обично драгоцене податке о начину и облику борбе.

Угажена трава и изломљене гране показују нам правац којим је злочинац по-

www.bibliografija.com
 УНИВЕРЗИТЕТ
 СКА
 БИВ
 ОСТ
 ЕКА

бетаоказивиде на пробијеном стаклу правац којим је куршум дошао. У случају задављивања или везивања жртве, начин којим је чвор завезан може нам понекад одати злочинчеву професију.

Али, од свију околности, откривених на месту извршеног злочина, за истрагу и идентификацију злочинаца најважнији су *крвни трагови, отисци ногу и прстију и трагови оруђа* којим је злочин извршен.

Помоћу крвних трагова можемо дознати многе важне и по истрагу веома корисне ствари. Тако н.пр. велика локва крви на земљи, подаље од теша, доказује нам несумњиво, да је жртва после првог пада устала и доцније поново пала. Крвни трагови у правцу дугуљастом, доказују јасно, да је онај, из чије је ране крв цурила, био у покрету.

Трагови ногу — стопале — казују нам врло много, а на првом месту правац хода жртве и нападача. Помоћу њих у стању смо, даље, закључити: да ли је личност, која их је произвела, ишла полако, или је трчала или је, најзад стојала непомично.

(наставиће се)

С француског Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Право надзора над општинама, по чл. 142., 143. и 144. закона о општинама, припада надзорној државној власти, а не окружним скупштинама.

Окружна скупштина округа ужичког под 23. септембра 1906. године № 1691. донела је одлуку: да се умоли окружни начелник да распише среским властима, а ове да нареду општинским судовима, да све кулучке прирезе прикупе најдаље до 20. октобра ове године закључно, а после тога рока, да се упуте изасланици окружне скупштине ради прегледа и контролисања општинских судова односно наплате тога приреза. Овим изасланицима да се плаћа на име дневнице по 10 динара, а на случај, да се нађу злоупотребе, онда да се од одговорних рачунополгача суме издате на те дневнице наплате у корист окружне касе.

Окружни начелник наглазећи: да је ова одлука окружне скупштине противна чл. 142.—144. закона о општинама, по којима надзор над општинама припада надзорној власти, задржао је од извршења ову одлуку окружне скупштине.

Државни Савет нашао је, да је решење надзорне власти правилно, па је поништио одлуку окружне скупштине са ових разлога:

У чл. 142., 143. и 144. закона о општинама јасно стоји, да државна власт, по прописима општинског закона, има право надзора над општинама; даље види се, да се овај надзор државне власти простире:

1. На све послове општинске власти, који превазилазе самоуправни делокруг њен, а тичу се среза, округа и државе.

2. На тачно вршење свих законских прописа и наредба државних власти, у колико их општинске власти имају да при-

мењују. Само судска власт општинских судова изузета је од овог надзора.

Дакле, као што се види, нигде ни помена нема да окружна скупштина преко својих изасланика има право ма каквог надзора над општинским властима, — то право према поменути законским прописима припада само државној власти. Стога је начелник окружни правилно и поступио, што је ову одлуку, као противну закону, решењем својим од извршења и задржао.

Одлука Државног Савета од 6. октобра 1906. год. № 6662.

Саставу избраног суда нема места, док се спорно питање о својини имања између задругара не расправи.

Молбом од 19. септембра 1905. године, Јован П., обућар из Прокупља, и брат му Глигорије, обратили су се начелству округа топличког, и тражили састав избраног суда, ради деобе имања између њих и њиховог брата Тасе, из Прокупља.

По овоме, начелство је добило Тасу, и он је на протоколу свог саслушања Бр. 7477 изјавио: да имање, које његова браћа Јован и Глигорије траже да се подели, није његово, већ њиховог оца, на које плаћа и порезу, и са тога разлога није ни пристао да бира избране судије.

Пошто Таса није пристао на деобу, то је начелство округа топличког решењем својим од 18. октобра 1905. године № 7477., а на основу § 433. грађанског судског поступка, известило молитеље Јована и Глигорија, да се избрани суд не може саставити, пошто њихов брат Таса није пристао на деобу, а међутим спорно је питање о својини.

Ово решење начелства одобрио је Министар Унутрашњих Дела својим решењем од 30. новембра 1905. године П. № 30086.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да је ожалбено решење саобразно закону поред разлога, изнесених у решењу начелства округа топличког, још и с тога, што се из саслушања жалитељевог код начелства на акту № 9558. види, да је спорно имање, чија се деоба тражи, прибављено куповином још онда, кад је са оцем и браћом био у неподељеном односу са имањем.

С тога је Државни Савет, на основу чл. 26. свога пословника, одбацио жалбу као неумесну.

Полицијска власт није надлежна, да улази у оцену питања, која су расправљена извршном судском пресудом.

Начелник среза млавског решењем својим од 20. априла 1906. године № 8920. обуставио је Стоји удови поч. Вујице Милосављевића, из Петровца, даље издржавање по 50 динара месечно из кафанске кирије, што јој, поред осталог, припада по пресуди Апелационог Суда од 13. октобра 1901. године № 3668., из ових разлога:

Из одвојених акта стецишне масе браће Милосављевића види се, да је масена

кафана на дан 15. марта 1901. године продата Младену Јовановићу, трговцу из Петровца, за 6901. динара, дакле пре задобивенога права на удовичко издржавање речене Стоје. Ова је продаја остала стална, по купац није положио куповну цену, већ само 700 динара кауције.

Из пресуде Апелационог Суда види се, да је њој — Стоји — прецизирано издржавање по 50 динара месечно само из оног новца, који би претекао продајом кафане, по измирењу Луке Г., свештеника каменовског, чије примање износи 2400 динара главног дуга у злату, те би на тај начин било преостатка 4500 динара. А кад се одбију још и трошкови око продаје и пореза и приреза општинског, једва да би било преостатка до 4000 дин.

Даље из акта се види, да је удова Стоја од дана пресуде Апелационог Суда па све до 22. априла 1904. године, сама масену кафану под закуп издавала и од закупа примала кирију по 60 динара месечно, од тога дана па до краја фебруара код ереске власти и примила преко 3100 динара.

Како се сада не зна, ако купац кафане Младен Јовановић или његова стецишна маса не положи куповну цену те би се наново кафана морала продати, колика ће се цена добити и да ли ће преостатка новца толико бити, да подмири даље издржавање удови Стоји, и како ће даљим издржавањем од кирије кафанске бити штетних последица како за стецишну масу браће Милосављевића и њене повериоце, тако и по саму ереску извршну власт, то се услед тога мора обуставити даље издавање издржања удови Стоји, а наплаћена кирија кафанска да се уноси у стецишну масу браће Милосављевића све докле, док се кафана на ново не изложи продаји и ова постане стална и тиме регулише на чисто преостатак, који удови припада.

Ово решење ереске власти оснажило је начелство округа пожаревачког решењем својим од 31. маја 1906. год. № 8544., а решење овога Министар унутрашњих дела својим решењем од 29. јула 1906. год. П. № 15672.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министарства не одговара закону и Министар је, доносећи га, прекорачио границе своје надлежности, из ових разлога:

Извршном пресудом Апелационог суда од 13. октобра 1901. године № 3668, донесеном у спору жалитељице Стоје противу стецишне масе Лазара Милосављевића и браће му, због удовичког издржања, која се налази у актима овог предмета, расправљено је питање о удовичком издржању жалитељичином, како у натури, тако и у готовом новцу, за све време до њене преудаје или смрти.

Сем овога, из акта овог предмета види се, да је првостепени пожаревачки суд известио начелника среза млавског на његово питање у акту од 19. августа 1905. године № 1484. да је скуп поверилаца стецишне масе Лазара Милосављевића, Милосава и Стојимира Вујичића из Петровца, одобрио жалитељици Стоји на

име издржања 50 динара месечно од кирије казанске, и да јој је то право досуђено и пресудом Апелационог Суда од 13. октобра 1901. године № 3668., из новца који се добија за кафану у колико престојане по исплати повериоца попа Луке. Према овоме, да јој се без обзира на тражење Драгутина Вујичића наследника пок. Вујиче Милосављевића, издаје на име издржања 50 динара од кирије механске, а Драгутину да стоји на вољи, парничним путем да тражи, да му се Стоја упути на издржавање а кирија њему издаје.

С обзиром на овако стање ствари, начелник среза млавског ненадлежно се доцније решењем својим од 20. априла 1906. година № 8920. упустио у оцену питања о умесности или неумесности уживања издржања жалитељице Стоје, као и тога, да ће евентуално, услед даљег њеног уживања одређеног јој издржавања моћи бити штетних последица за поменути стецинску масу и полицијску власт.

За расправу свију ових питања надлежан је искључиво суд, и њему је се начелник среза млавског требао обратити за објашњење, ако је налазио, да даљем уживању издржања жалитељиног из механског прихода, стоје какве сметње на путу. Следствено овоме и Министар унутрашњих дела ненадлежно се упустио у оцену овог предмета, одобравајући ожалбеним решењем решење начелства округа пожарвачког од 31. маја 1906. год. № 8544., којим је одобрено напред поменуто решење начелника среза млавског.

Министар Унутрашњих Дела писмом својим својим од 11. децембра 1906. год. № 25731. известио је Државни Савет, да усваја ово саветско посматрање и да ће на основу тога жалитељу издати друго решење.

Одлука Државног Савета од 12. децембра 1906. год. № 8427.

За распре о својини заједничког и неподељеног имања између браће није надлежна полицијска власт већ суд.

Тодор П., трговац из Ниша писменом својим од 25. јуна 1905. године представио је начелству округа нишког, да његов брат Наун П., трговац тамошњи, на њиховом заједничком неподељеном имању, без икаквог споразума, подиже зид, и савим произвољно одваја половину овога имања, па је молио, да начелство стане томе на пут, све донде док са њим Наун не изврши деобу овог заједничког имања.

Чињеним увиђајем констатовано је, да је Наун заиста подигао зид на томе имању.

Начелство округа нишког решењем својим од 1. јула 1905. године Бр. 12588. одбило је Тодора од овог тражења са ових разлога:

Из преставке молиоца Тодора види се, да је овде питање о својини непокретног имања, које је, како и сам Тодор признаје, неподељено, и још у заједници са Науном.

Па како су за расправу овога питања надлежни грађански судови — § 27. гра-

ђанског судског поступка, — то начелство, као извршна власт, на основу овакве представке Тодорове, не може издавати никакве наредбе Науну у погледу располагања и уживања са овим имањем, јер овде није случај из § 448. грађанског судског поступка, у вези са § 462. и 495. истог поступка.

Ово решење начелства одобрио је Министар Унутрашњих Дела својим решењем од 23. августа 1905. године № 21043.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да је ожалбено решење Министрова, из разлога у њему изложених, правилно и на закону основано. С тога је одлуком својом од 12. децембра 1906. године № 8355. одбацио жалбу као неумесну.

Један случај неумесне примене члана 11. закона о уређењу округа и срезова.

У 1896. години начелство округа смедеревског наредило је суду општине смедеревске, да Бранку Јевремовићу, индустријалцу, по раније стеченом праву, допусти износ 9000 метара земље са општинског земљишта званог „Редут“.

Општински суд је то учинио, и Бранко је вршио копање и износ земље са тога места све до 10. маја 1906. године. Тог дана општински суд донесе решење, да се даље копање земље на том месту забрањује, с тим, да Бранко по раније стеченом праву остатак земље може извући са ког другог места, које општински суд буде одредио. Разлог за ову одлуку био је тај, што би се даљим копањем земље поткопала имања приватних лица.

Незадовољан овим Бранко је изјавио жалбу начелству округа смедеревског.

Начелство налазећи да одлука општинског суда не одговара закону, решењем својим од 22. октобра 1906. године № 7957. поништило је ту одлуку на основу чл. 11. закона о уређењу округа и срезова.

По изјављеној жалби од стране општинског суда, Државни Савет нашао је: да је у овом случају неумесно позивање на чл. 11. закона о уређењу округа и срезова и да се поменуто одлука општинског суда могла задржати од извршења само на основу чл. 152. закона о општинама, ако је начелство налазило, да је она противна ком законском пропису.

Решење Државног Савета од 5. децембра 1906. године № 8164.

Државни Савет није надлежан, да у погледу начина извршења судске пресуде цени, да ли је поступак полицијске власти правилан или не

А. Ф., адвокат и пуномоћник Браће П. К., из Шапца, под 14. марта 1905. године поднео је начелству округа подринског на извршење извршну пресуду Апелационог Суда од 26. новембра 1904. године Бр. 5512., по којој је Ђорђе К., трговац из Шапца, осуђен да Браћи П. К. уступи у својину половину спорног имања са зградама, које на њему постоје, као и да им плати на име накнаде за не-

уживање спорне половине имања 950. динара годишње, или 79·16 динара месечно, и то од 7. јануара 1901. године, па до предаје имања, а сем тога, да накнади 403·50 динара плаћене таксе.

Према овом захтеву пуномоћника А. Ф., начелство је позвало Ђорђа, да по овој пресуди новац положи, и он је преко свога пуномоћника Д. Петровића, адвоката, положио суму од 4425·18 динара у државним дозовима, са тражењем, да начелство у смислу § 499. грађанског закона спорно имање са зградама изложи продаји и половину од добивеног новца изда њему Ђорђу, а половину, која припада тужиоцима браћи П. К., употреби у исплату дуга њиховог, односно њиховог оца Павла, Управи Фондова, чија интабулација постоји на целом имању именоване Браће, па и на овом спорном, јер друкчије се ово имање не може поделити, ни поменуто пресуда извршити.

Најзад изјавио је, да се положена сума у 4425·18 динара на име кирије и таксе не издаје тужиоцима — Браћи П. К., донде, док они његову половину спорног имања, на којој постоји интабулација Управе Фондова, за обезбеду дуга који само они дугују, не ослободе дуга, што су дужни и учинити.

Кад је ова изјава саопштена А. Ф., пуномоћнику Браће П. К., он је изјавио, да је она безпредметна према поднетој извршној пресуди.

На основу напред изложеног и у смислу наређења §§ 461, 462, 463. и 464. грађанског судског поступка, начелство је решењем својим од 18. јула 1905. године № 4268. одлучило: да се Ђорђе К., трговац из Шапца, позове да у року од три дана по саопштењу положи суму у 4425·18 динара, колико по пресуди има плаћати Браћи П. К.

По жалби Ђорђа К. ово је решење одобрио Министар Унутрашњих Дела својим решењем од 14. августа 1905. године № 20325.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да се предмет ове жалбе не тиче административног спора, већ питања о извршењу судске пресуде, за оцену кога, у погледу начина извршења од стране полицијске власти, није надлежан Државни Савет. С тога је одлуком својом од 12. децембра 1906. године № 8363., на основу чл. 25. саветског пословника, одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесену.

М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине копривничке, актом својим од 16. децембра пр. год. Бр. 1511, пита:

„По чл. 8. тач. 5. Закона о уређењу свештеничког стања, поред осталог стоји и то, да за свечарско с водилом код куће, сечење колача и прекадом кољива у цркви наплатиће свештеник 1 динар.

По чл. 9. истог закона, све таксе у чл. 8. изложене, које сам свештеник

не би могао наплатити дужне су општинске власти на захтев свештеника у року од 2 месеца наплатити и свештенику предати.

Свештеник општине копривничке подноси суду овоме списак о дуговању свечарине од 1899, закључно до 1905. год, у коме је обухватио све дужнике за све раније године, међу којима се налазе умрли, одсељени, осуђени ит.д., од којих је суду немогуће наплатити свечарину, а сем тога знатан број дужника налази се који немају нигде ништа, којима је чак и државни порез услед немаштине уверљиво расходуван, а међу тим дугују свечарско по 7—8 динара.

С тога суд моли учтиво уредништво за објашњење:

1. Да ли се ова вересија сматра као приватан дуг или као редован прирез, и да ли га суд има прикупљати као приватан дуг или као редован прирез.

2. Има ли кривице до овд. свештеника што своју вересију није тражио у законитом року, већ је пропустио те је протекло ово време.

3. Да ли да суд врши ову наплату на основу пореског закона или их може штитити § 471 грађ. суд. пост.?

— На ово питање одговарамо:

По члану 9. закона о уређењу свештеничкога стања, општински судови дужни су да наплаћују за рачун свештеника све оне таксе, које они сами нису могли наплатити од својих парохијана. Рок за ову наплату остављен је од 2 месеца.

За ове таксе свештеници не морају подносити редовне тужбе против својих парохијана, јер се то баш нарочито хтело избећи, с обзиром на одношај свештеника према парохијанима и обрнуто, него је довољан обичан захтев, из којег би се видела сума дуговања и од чега проистиче.

Ако дотични парохијани не поричу постојање овога дуга, што треба утврдити писменим саслушањем, онда треба донети одлуку да се они осуђују да ту суму плате, на им то саопштити и наплату извршити.

Ако би, пак, који порицао постојање дуга, онда се свештеник мора упутити на редован спор.

Наплата од оних, који нису порекли постојање дуга, вршиће се по наређењима § 471. грађ. суд. поступка, пошто наплата ових такса улази у ред приватних потраживања.

Свештеници морају ове таксе тражити на време, јер застарелост и овде није искључена.

II.

Суд општине сењске, актом својим од 21. децембра пр. год. Бр. 1185, пита:

Кад једно лице буде осуђено на затвор за дело из тач. 1. и 2. § 357. кривичнога закона, па се оно жали првостепеном суду, али жалбу не изјави благовремено, те првостепени суд врати акта и пресуду и нерасмотрену, и нареди да се жалба као неблагоприятна одбаци, да ли се онда за-

старелост пресуде рачуна од дана изречене пресуде, или од дана кад је донесено решење, којим се жалба као неблагоприятна одбацује?»

— На ово питање одговарамо:

По § 396. кривичнога закона, пресуде по иступним делима застаревају за оно исто време, за које би застарело и само учињено иступљење, рачунајући од дана, кад пресуда постане извршна.

У овом случају, пресуда је постала извршна, према § 15. и 16. полицијске уредбе, онога дана, када је био последњи дан рока за подношај жалбе, па ова није поднесена.

Сва доцнија радња по неблагоприятно поднесеној жалби, не утиче на рок застарелости.

III.

Деловођа општине р-ске пита:

»Да ли су општински судови надлежни да суде кривице из § 375. тачке а крив. закона, кад вредност земљишта премаша суму од 100 динара.

Да ово питање учиним, дало ми је повода то, што по § 6. т. а. грађ. суд. пост. општински судови нису надлежни да суде грађанске спорове о непокретностима преко 100 динара?»

— На ово питање одговарамо:

По § 4. полицијске уредбе, општински суд, вршећи полицијску и судску месну власт, извиђа и изриче казне о свима иступима, изложеним у III части кривичнога закона.

Према томе, он је надлежан да суди и о заузећима, о којима говори § 375. тач. а, без обзира на вредност земљишта које је у питању, кад год се то јавља као кривично дело а не као редован грађански спор.

За случајеве грађанског спора важе прописи § 6. грађ. суд. поступка.

IV.

Суд општине бољевачке, актом својим од 24. новембра пр. год. пита:

1. „Код једног општинског суда подигнута је тужба против једнога лица за својину забрана.

Тужено лице тражило је изузеће председника и свију судија, јер је, вели, са њима у непријатељству.

Како су председник и кметови дотичнога суда признали постојање узрока за изузеће послат је предмет првостепеном суду и он је за пресуђење ове ствари одредио овај суд као најближи и суседни.

Да би ствар била правилније извиђена и пресуђена, треба учинити извиђај на лицу места и провести тамо дан, два.

Како су овакви изласци скопчани са трошковима, а председник и кметови ове општине налазе да нису дужни ићи без накнаде ван атара своје општине, то настаје питање:

а, имају ли права председник, кметови и деловођа на дијурну и колико; и

б, ако имају, онда од кога ће наплатити ову накнаду од тужиоца или туженог; и

2. Кад се један парничар, да би изузео општински суд, да му не суди какав спор, позове на председника и кметове као сведоке, ма да они у ствари не знају ништа о томе, да ли такав захтев треба спроводити првостепеном суду у смислу § 17. б. грађ. суд. пост. кад је изигравање очигледно, јер би овако парничари отезали рад у бесконачност?

— На ово питање одговарамо:

1. И председник и кметови врше бесплатно све послове, који проистичу из њихових дужности, кад ове врше у кругу општине, у којој су.

За послове, које у смислу § 17. б. грађ. суд. пост. морају да врше у држим општинама, као што је овај случај, нема никаквих нарочитих прописа, али по нашем нахођењу они нису дужни да то чине без накнаде бар оних трошкова, што их по сили прилике учине.

Како нема нарочитих прописа о величини ових трошкова, они не би требали бити мањи од оних, који су прописани за вештаке по § 258. грађ. суд. пост.

Ове трошкове треба ставити на терет кривој страни у самој пресуди, како би и првостепени судови, поводом жалби могли ценити умесност ове наплате.

2. Кад год једна од парничних страна тражи изузеће појединих или свију судија, износиће зато разлоге, тај се захтев по § 17. б. спроводи првостеп. суду, те он решава: има ли места изузећу или не.

После ове одлуке суди суд, који буде одређен, и ту не може бити одуговлачења.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Јанађка Ранђеловића, који је пре кратког времена живео у Басари, среза нишавског, тражи начелник ср. нишавског актом Бр. 16584. ради извршења пресуде. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

С К Р Е Ћ Е С Е П А Ж Њ А

Код Траила Стојковића, из Бигренице, нађена је једна крадена кобила, матора 3 год., дијаке доратасте, на десној плећи има белу белегу, без роваша и жига. Нека све полицијске и општинске власти потражи сајбину ове крадене кобилае и упуте га начелству округа моравског с позивом на акт Бр. 13436.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Међу важније наше коцкаре снада и овај **Радосав Живадиновић**, зван „Влашче“

„Влашче“ је родом из Пожаревца, а стар је 28 година. Коцкарском позиву одао се још од малена и искључиво само од тога живи. Иде од вашара до вашара и од вароши до вароши, па је тако прокретарио целу Србију, а био је и по Бугарској.

Хоће да врши поред крађе кеса и обичне крађе, због чега је и судски осуђиван (од првостепеног суда за варош Београд).

Пошто он до сада није сликан, а нема наде да ће се поправити, то износимо његову фо-

Управа гр. Београда пронашла је крајем прошлога месеца на Чукарици Мишу, који је тамо живео под лажним именом Раде Крстића, а Јоца Боснић није ни до сада пронађен.

Врао је вероватно да се и Јоца крије негде

тографију и скрећемо пажњу полицијским и општинским органима, да на његово кретање обратe пажњу.

Радосав је средњег стаса, обичне развијености, очију жућкасто плавих, косе риђе; мали прсти на обема рукама укочени су му на другом зглобу; на другој фаланзи десног кажипрета има белегу од носекотине у величини 1.5 см, а испод левог пазуха младеж облика и величине кукурузног зрна.

ПОТЕРЕ

Још прошлога лета побегли су из казненог завода у сремској Митровци Миша Микља и

Јоца Боснић, који су тамо издржавали затвор због крађа.

у Србији под лажним именом, те са тога износимо његову фотографију и позивамо све полицијске и општине власти да га потраже и нађеног спроведу Управи гр. Београда с позивом на Бр. 48055|906.

Непознати зликовци, ноћу између 30. и 31. пр. м-ца провалили су дућан Николе Цекића, бакалина из Ниша, и покрали ове ствари: разног српског дувана у кутијама и паклићима око 248.25. дин., три кутије пашира, 24 кгр. кафе, 10 кгр. шећера, два црна револвера од шест метака, од којих је један усарачен, нож са белим корицама у паквонској канији са натписом на средини сечива „Никола Цекић“, две кутије дуванске од паквона, 30 пари пресних онака, три цака и у новцу око 4 динара.

Нека све полицијске и општине власти живо потраже крађивце и крадене ствари, и у случају проналаска стражарно их спроведу начелству округа нишког с позивом на депешу Бр. 34.

Непознати крађивци, ноћу између 23. и 24. пр. м-ца украли су из затворене пивнице Станоју Драгомировићу, земљод. из Купусишта: једну буре са белим вином од једног акова, једну флашу са десет кила комове ракије и један аков комове ракије. Нека све власти потраже крађивце и у случају проналаска стражарно их спроведу начелнику среза брзопаланачког с позивом на акт Бр. 12601|906.

Крађе стоке. Ноћу између 4. и 5. пр. м-ца непознати крађивци украли су са паше Јону Станојевићу, земљод. из Корбова, 2 коња и 1 кобилу са ждребетом. Један је коњ матор 11 година, даке зелено-затворено-пепељаве, без роваша, а други је матор 18 година, даке црвене, изнад леве задње коните има белу белегу, без роваша. Кобила је матора 8 год., даке црвено-затворене, лисаста, без роваша. Ждребе је мушко, маторо 5 месеци, даке жуће, без роваша. Денеша начелника среза кључког Бр. 13041.

Ноћу између 15. и 16. пр. м-ца непознати крађивци украли су два вола Матији Луцићу, земљод. из Орашца. Оба су вола даке беле, без роваша, средње величине, матори по 6 година. Акт начелника среза јасеничког окр. крагујевачког. Бр. 25964.

Ноћу између 22. и 23. пр. м-ца непознато лице украдо је једну краву из затворене кошаре Ници Петковићу, из Купусишта. Крва је матора 4 године, стеона, са жигом А./3. Акт начелника среза брзопаланачког Бр. 12570.

Ноћу између 17. и 18. пр. м-ца непознати крађивци украли су са паше једну кобилу са ждребетом Стану Д. Ђорђевићу, земљод. из Прахова. Кобила је матора 8 година, доратаста, са жигом „О“, а ждребе је маторо 1 1/2-годину, даке жуће, цветасто, путасто на левој предњој ноzi. Акт начелника среза пеготинског Бр. 14989.

Ноћу између 9. и 10. пр. м-ца непознати крађивац украо је са паше једну кобилу са ждребетом Стану Н. Стевановићу, земљод. из Милошева. Кобила је матора 8 година, алатаста, цветаста, са жигом положено „Т“, а ждребе је маторо 8 месеци, алатасто, цветасто, брњасто, на десној задњој ноzi путасто. Акт начелника среза пеготинског Бр. 14985.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

КО ЈЕ ОВО?

Почетком прошлога месеца нађена је на улици у Београду ова женска, на којој су примећени знаци душевне болести, те је упућена у болницу на посматрање.

Од ње се могло само толико сазнати, да се зове **Анка**, а ближе податке нити је умела ова казати, нити су се могли с друге стране добавити.

Пошто је међутим неопходно потребно да се утврди њен идентитет, то износимо њену фотографију и молимо лица, која би је познала, да се јаве Управи гр. Београда, УБр. 47.935.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS